

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **O.K. i S.K.**

skazanych za czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z 275 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w z art. 11 § 2 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 30 września 2025 r.,

kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych **O.K. i S.K.**

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt V Ka 944/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi

z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt IV K 904/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. zwolnić skazanych O.K. i S.K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z 4 grudnia 2024 r., V Ka 944/24, po rozpoznaniu apelacji obrońcy O.K. i S.K. (w obu apelacjach podniesiono zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz błędy w ustaleniach faktycznych; a ponadto w apelacji dotyczącej O.K. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z 28 marca 2024 r., sygn. akt IV K 904/22, którym uznano O.K. za winnego popełnienia dwóch czynów zabronionych: 1) z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k.; 2) z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za które orzeczono następujące kary jednostkowe: 2 lat pozbawienia wolności i roku pozbawienia wolności, objęte następnie orzeczeniem o karze łącznej w wymiarze: 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności; z kolei S.K. uznano za winnego popełnienia czynu zabronionego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k., za który orzeczono karę 3 lat pozbawienia wolności oraz uniewinniono go od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ponadto na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono przepadek dowodów rzeczowych; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanych solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz pokrzywdzonego; na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanym na poczet orzeczonych kar okresy faktycznego pozbawienia wolności w sprawie oraz zwolniono ich od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Dwie osobne kasacje od tego wyroku wywiódł obrońca skazanych S.K. oraz O.K., podnosząc w nich zarzuty rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.:

- „poprzez pozorną, powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I instancji w zakresie zarzutu apelacji odnoszącego się do dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka A.A. wskazującego na znalezienie paszportu i pieniędzy w kwocie 100 zł będących przedmiotem rzekomego zaboru przez

skazanych i dokonaniu oceny tego dowodu wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, co skutkowało bezzasadnym uznaniem w/w zeznań za niewiarygodne, mimo jasnego i precyzyjnego przedstawienia przez świadka kluczowych faktów w sprawie, zbieżnych z pozostałym zebrany materiał dowodowy, przy drobnych niekonsekwencjach i jedynie pozornych wątpliwościach pojawiających się w zeznaniach tego świadka, które nie powinny zaważyć na wiarygodności zeznań”;
- „poprzez pozorną, powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I instancji w zakresie zawartego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia polegającego na przyjęciu, że oskarżony O.K. posiadał środki odurzające, a zachowanie to miało charakter umyślny (oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym), podczas gdy okoliczności tej przeczy zabrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania J.K. oraz wyjaśnienia oskarżonego”.

Ponadto w kasacji dotyczącej O.K. obrońca podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. „art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez pozorną, powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyroku Sądu I instancji w zakresie zawartego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia polegającego na przyjęciu, że oskarżony O.K. posiadał środki odurzające, a zachowanie to miało charakter umyślny (oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym), podczas gdy okoliczności tej przeczy zabrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania J.K. oraz wyjaśnienia oskarżonego.”

W oparciu o powyższe zarzuty, obrońca skazanych wniósł w obu kasacjach o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie temu Sądowi celem ponownego rozpoznania ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego (w zakresie niedotyczącym prawomocnego uniewinnienia S.K. od zarzutu popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Ponadto na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. obrońca skazanych wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w stosunku do obu skazanych.

W odpowiedziach na kasacje, Prokurator Rejonowy Łódź-Widzew, wniósł o uznanie obu kasacji za oczywiście bezzasadne i ich oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje obrońcy skazanych S.K. i O.K. należało uznać za oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań należy odnotować, że kasacja wniesiona przez stronę stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia przysługujący przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy w wyniku rozpoznania zwykłego środka odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Kasacja, jako środek o charakterze wyjątkowym, pełni w systemie postępowania karnego funkcję gwarancyjną – ma na celu zapewnienie zgodności orzecznictwa sądów powszechnych z prawem oraz eliminację z obrotu prawnego rozstrzygnięć dotkniętych najpoważniejszymi wadami prawnymi. Celem postępowania kasacyjnego nie jest zatem ponowne rozpoznanie sprawy w sensie merytorycznym, lecz dokonanie kontroli prawidłowości zastosowania prawa przez sądy odwoławcze. Kontrola ta ma charakter wyjątkowy i ograniczony – obejmuje jedynie takie naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego, które mają charakter rażący i jednocześnie mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Szczególne znaczenie przypisuje się w tym zakresie tzw. bezwzględny przyczynom odwoławczym, których wystąpienie skutkuje koniecznością uchylenia orzeczenia niezależnie od wpływu uchybienia na jego treść. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że możliwość skutecznego wniesienia kasacji jest ściśle ograniczona i nie może ona stanowić środka służącego ponowieniu zwykłej kontroli odwoławczej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 września 2017 r., IV KK 276/17; 10 lipca 2019 r., II KK 210/19). Postępowanie kasacyjne nie ma bowiem na celu ponownego badania zasadności ustaleń faktycznych ani weryfikacji trafności dokonanej przez sądy oceny dowodów. Nie jest także właściwym forum do kwestionowania współmierności wymierzonej kary, chyba że zachodzi rażące naruszenie prawa materialnego przy jej orzekaniu. Jednocześnie warto odnotować, że kasacja stanowi instrument zapewniający prawidłowe stosowanie prawa, a jej funkcja nie sprowadza się do przeprowadzenia kontroli rozstrzygnięcia Sądu *ad quem* w

sposób tożsamy ze środkami zwyczajnymi. Z tego względu postępowanie kasacyjne koncentruje się na zagadnieniach o charakterze prawnym, w szczególności na rażących błędach w wykładni lub stosowaniu przepisów, które mogły istotnie wpłynąć na treść zaskarżonego orzeczenia.

Rozpatrując w tym kontekście treść zarzutów podniesionych przez obrońcę skazanych w kasacjach, należy zauważyć, że ich zasadniczym celem jest kwestionowanie dokonanych przez Sąd *meriti* ustaleń faktycznych, które następnie po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej zostały zaakceptowane przez Sąd *ad quem*, czego wyrazem jest decyzja tego Sądu o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy. Wyraźnie jednak należy podkreślić, mając na uwadze wstępne rozważania, że w postępowaniu kasacyjnym kontrola dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych nie jest dopuszczalna. Z tego względu kasację odwołującą się w podstawie do rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., lecz skierowaną w istocie przeciwko ustaleniom faktycznym, uznać należy za wniesioną wyłącznie w celu ponowienie zwykłej kontroli odwoławczej. Dodatkowo już na wstępnym etapie analizy zarzutów kasacyjnych zauważalna jest ich semantyczna zbieżność z zarzutami apelacyjnymi, co dodatkowo wzmaga argumentację o intencjonalnej próbie wywołania przed Sądem Najwyższym trzecioinstancyjnej kontroli odwoławczej. Nie budzi przecież żadnych wątpliwości okoliczność, że Sąd *ad quem* przedstawił rozważania, które zawierały wyczerpujące odniesienie do każdego z podniesionych przez skarżącego w obu apelacjach zarzutów (zob. rubryka 3.1-3.4 pisemnego formularza uzasadnienia). Poziom szczegółowości tych rozważań jest optymalny, a przy tym są one merytoryczne i wyczerpujące, wobec czego formułowanie zarzutów kasacyjnych w niniejszej sprawie, w oparciu o art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., stanowi przejaw zwykłej polemiki z motywacyjną częścią wyroku Sądu odwoławczego i próbę negacji zaaprobowanego przez ten Sąd stanu faktycznego, który w sposób jednoznaczny wynika z zebranych w niniejszej sprawie dowodów, które zostały uznane za wiarygodne.

Z tego powodu Sąd Najwyższy nie widzi potrzeby ponownego przytaczania wywodów odnoszących się do kwestionowanych elementów stanu faktycznego sprawy, czyniąc jedynie uwagę, że kwestie dotyczące zaboru kwoty 100 zł oraz paszportu zostały potwierdzone zeznaniami pokrzywdzonych P. K. oraz V. M.,

ocenionymi zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów określoną w art. 7 k.p.k., przy czym prawidłowość tej oceny została potwierdzona w toku kontroli instancyjnej. Należy przy tym zauważyć, że dotyczy to także badania przez Sąd odwoławczy prawidłowości oceny zeznań świadka A.A., w ramach którego Sąd odwoławczy dokonał weryfikacji analizy zarówno spójności, jak i wiarygodności tych zeznań oraz ich znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. W ocenie Sądu Najwyższego, brak jest zatem podstaw do twierdzenia, że kontrola instancyjna przeprowadzona przez Sąd *ad quem* odbyła się w sprzeczności z kryteriami wynikającymi z art. 7 k.p.k., nie zostało to również wykazane przez autora kasacji. Nadto, obok twierdzenia skarżącego, że skutkiem przeprowadzonej kontroli odwoławczej było naruszenie art. 7 k.p.k., obrońca skazanych wskazał też na rażącą obrazę art. 410 k.p.k. Także w tym zakresie autor kasacji nie wykazał, że Sąd *meriti*, dokonując ustaleń faktycznych, pominął przy analizie i ocenie określony dowód lub też nie uwzględnił dowodu, który uznał za wiarygodny. Podobnie polemiczny wobec stanu faktycznego sprawy charakter ma zarzut kasacyjny związany z posiadaniem narkotyków przez skazanego O.K. Do zarzutu apelacyjnego dotyczącego wspomnianej materii Sąd *ad quem* odniósł się w rubryce 3.3 formularza uzasadnienia, którego nawet pobieżna lektura pozwala stwierdzić, że kontrola odwoławcza przeprowadzona przez ten Sąd nie wykazuje żadnej wadliwości i jest w pełni prawidłowa. Wyjaśnienia skazanego, wobec oczywistych rozbieżności i niekonsekwencji, nie mogły zostać uznane za wiarygodne, co spowodowało, że wersja skazanego ewoluująca dodatkowo w toku postępowania, nie mogła zyskać aprobaty. Oceny tej nie zmieniają przy tym zeznania J.K., prawidłowo zresztą uznane za niewiarygodne. W świetle powyższego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w Łodzi zrealizował w pełni wymogi wynikające nie tylko z art. 433 § 2 k.p.k., ale również wymogi przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k.

Kierując się zatem przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, dzieląc argumentację zawartą w pisemnych odpowiedziach na kasację, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu. Tym samym rozpoznanie wniosków obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami wyroku okazało się bezprzedmiotowe.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., zwalniając skazanych od ich ponoszenia.

[WB]

[r.g.]